

Dan is ook de Renaissance der beeldhouwkunst ten einde. Zoo krachtig begonnen in Italië met een man als Donatello, bereikt zij haar hoogtepunt met een genie als Michel-Angelo.

Zij beiden representeeren de twee tijdperken in die glorieuse kunstbeweging. Het is daarom interessant hen een oogenblik samen te zien, de een voorbereidend, opbouwend en tenslotte voor zijn tijd het hoogst denkbare bereikend, de ander schrijdend op den top, het hoofd in de wolken, ver boven de aarde en haar klein bewegen.

Hun beider werken volgend in Florence, zien we zich de gansche Renaissance voltrekken, Eerst het loswikkelen uit de Middeleeuwsche kunst en het veroveren der gansche zichtbare wereld, dan, hiermede niet tevreden, ook het innerlijk leven, het ziele-leven uitbeeldend op onovertroffen wijze.

En toch, beide perioden zijn door één ideaal bezielde: de schoonheid. Zij beiden zoeken haar, vaak in verschillende richtingen, maar vinden haar ieder op eigen wijze. Alleen de bewondering voor de Oudheid hebben zij gemeen.

Doch ook hier treft een verschil. Donatello bewondert in de Oudheid alleen nog de zuivere weergave der natuur. Michel-Angelo ziet in haar ook de monumentaliteit.

Wij mogen daarom thans den man van de Hoog-Renaissance meer bewonderen dan dengeen die ons de Vroeg-Renaissance-kunst naliet, onze liefde kan naar beiden even sterk uitgaan, daar beiden met dezelfde overtuiging een zelfde ideaal dienden, de eeuwige schoonheid voor ons op te roepen.

